Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 /, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Νοεμβρίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 51*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κάμποσα κορμιὰ κοίτονταν καταγῆς κι' ὁ Μοκοκὸ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀναγνώρισε ὅτι ἦταν ὑπήκοοί του. Οἱ Μπαταμποὺμ ἦταν οἱ περισσότεροι καὶ νικοῦσαν.

Ὅταν οἱ μαῦροι εἶδαν τὸ ἱππικό, ποὺ τὸ διεύθυν' ἕνας λευκὸς καὶ ποὺ ὁρμοῦσε σὰ θύελλα στὴν πόλη, ἔμειναν κι' ἀπὸ τὰ δυὸ στρατόπεδα ξαφνισμένοι. Μπαταμποὺμ καὶ Ἀκουτονὰρ στάθηκαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ ρωτοῦσαν:

— Τί τρέχει; Ποιοὶ εἶν' αὐτοί;

Μὰ μέσ' στὴ μέση τῆς πλατείας, ὁ Αὔγουστος ἄνοιξε τὶς σειρὲς τῶν ἱππέων κι' ἔβγαλε μπροστὰ τὸ Μοκοκό.

Σὲ λίγα λεπτά, ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε μάθει πὼς ὁ διάδοχος εἶχε γυρίσει μ' ὁλόκληρο στράτευμα καὶ λευκούς.

—Ὁ Μοκοκό! Ὁ Μοκοκό! φώναζαν ὅλοι.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔγινε προσκλητήριο σάλπισμα καί, σὲ μιὰ ὥρα, ὅλοι οἱ παλιοὶ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα εἶχαν μαζευτεῖ τριγύρω στὸ βασιλόπουλο.

Τώρα οἱ Μπαταμποὺμ μαζεύτηκαν μὲ φρονιμάδα στὸ κάτω μέρος τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν ὑποχώρησή τους.

Ὁ Μάριος μ' ἕνα βλέμμα κατάλαβε ὅτι χρειαζόταν γρηγοράδα καὶ ψυχραιμία.

—Ἔμπρός! φώναξε. Μοκοκό, προχωρεῖτε μὲ τοὺς ὑπηκόους σας! Σεῖς, Ἡρακλῆ καὶ Πούμ-Πούμ, ἑτοιμάστε τὸ κανόνι. Μόνο μ' αὐτὸ θὰ νικήσουμε!

Κι' ὁ πλοίαρχος ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήσει κι' ὁ ἴδιος, ὅταν εἶδε μπροστά του τὸν Ἡρακλῆ σὲ κακὸ χάλι: Κίτρινος, μὲ κατεβασμένα μούτρα, μὲ θλιβερὴ ὄψη.

— Τί τρέχει; φώναξε ὁ Μασσαλιώτης. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ σκέψεις, Ἡρακλῆ. Κουνήσου! Μᾶς χρειάζεται τὸ κανόνι.

Ὁ στρατηγὸς δὲν κρατήθηκε πιά:

—Τὸ κανόνι! εἶπε θλιβερά... Ἄ, φίλοι μου, εἶναι ντροπή μου, εἶμαι ἕνας πολὺ ἀνάξιος στρατηγός!

—Τί 'ν' αὐτὰ ποὺ κάθεσαι καὶ λὲς τώρα! Σοῦ εἶπα, δὲν ἔχουμε καιρό!

— Ἄ, ναί, ἔκαμα ἕνα λάθος, ἕνα τρομερὸ λάθος, ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ντροπὴ γιὰ ἕνα στρατηγό.

— Μὰ ἐξηγήσου ἐπιτέλους!

— Φίλοι μου, ξέχασα τὸ κιβώτιο μὲ τὰ βλήματα τοῦ κανονιοῦ. Εἶν' ἐκεῖ κάτω, στὸ στρατόπεδό μας.

Οἱ ἄλλοι δὲν μίλησαν. Ἡ εἴδηση ἦταν πολὺ ἄσχημη, γιατὶ τὸ κανόνι ἀποτελοῦσε τὴν σπουδαιότερη ὑπεροχή τους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

— Πάω νὰ τὸ φέρω! εἶπε ξαφνικὰ μὲ ἀπόφαση ὁ Ἡρακλῆς.

— Ποτέ! ἀπάντησε ὁ ναυτικός. Ἂν βγεῖς μόνος σου, θὰ σὲ πετσοκόψουν!

— Τὸ ἀξίζω! εἶπε μ' ἐπιμονὴ ὁ Ἡρακλῆς· κι' ἔφυγε τρέχοντας, μὲ τὸ σπαθὶ γυμνό, μέσ' ἀπὸ τὶς φοινικιές.

Πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν σταματήσουν, βρισκόταν κιόλας μακρυά.

— Θεέ μου, θὰ τὸν σκοτώσουν! ψιθύρισε τρομαγμένη ἡ Ἰσλέ.

Ὁ κολοσσὸς τρέχει σὰν ταῦρος καὶ δὲν λοξοδρομεῖ κὰν γιὰ ν' ἀποφύγει τοὺς ἐχθρύς του. Οἱ Μπαταμποὺμ βλέπουν ἕναν λευκὸ νὰ τρέχει ἔτσι μόνος του μ' ἕνα σπαθὶ γυμνὸ καὶ νοιώθουν τέτοια κατάπληξη, ὥστε δὲν σκέπτονται κὰν νὰ τὸν κυνηγήσουν.

—Γλύτωσε τώρα, εἶπε ὁ Μάριος. Ἀλλὰ στὸ γυρισμό;

Πρὶν γυρίσει ὁ Ἡρακλῆς, δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τὴν ἐπίθεση. Λοιπὸν ὁ Μάριος σκέφθηκε νὰ καταστρώσει ἕνα καλὸ σχέδιο μάχης.

«Οἱ Μπαταμποὺμ ἔφευγαν πανικόβλητοι.»
(Σελ. 446, στ. β'.)

Ἀνέβηκε στὴ στέγη μιᾶς καλύβας καὶ κοίταξε τοὺς ἐχθρούς. Εἶδε ὅτι χωρίζονταν σὲ τμήματα κι' ἔπιαναν τὶς πιὸ κατάλληλες θέσεις στὴν πόλη καὶ στὰ γύρω. Ἕνα τμῆμα τοποθετήθηκε ἀπάνω στὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Ἡρακλῆς.

— Διάβολε! μουρμούρισε. Φαντάζονται ὅτι πάει νὰ φέρει ἐνισχύσεις κι' ἑτοιμάζονται νὰ τὶς ἀποκρούσουν. Ἄσχημα τὴν ἔχει ὁ στρατηγός μας!

Κατέβηκε, βρῆκε τὸν Αὔγουστο καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Ἐκεῖνος κρατοῦσε στὸ χέρι του τὸ ρολόγι, σὰ νὰ μετροῦσε τὰ λεπτά.

— Σὲ εἴκοσι ὀκτὼ λεπτά, ὁ Ἡρακλῆς θὰ εἶναι δῶ μαζὶ μὲ τὸ κιβώτιο, εἶπε μὲ πεποίθηση.

—Ἐκτὸς ἂν τὸν πετσοκόψουν οἱ ἀραπάδες! ἀπάντησε ὁ Πούμ-Πούμ χωρὶς κέφι.

Ἀκολούθησε βαθειὰ σιωπή, γεμάτη

ἀγωνία. Τί θὰ γινόταν ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ περνοῦσε ἔτσι χωρὶς ὑπεράσπιση μέσα στὴν ἐχθρικὴ χώρα;

Μὰ δὲ βάσταξε πολὺ ἡ ἀγωνία αὐτή, γιατὶ σὲ λίγο εἶδαν τὴν κάσκα τοῦ Ἡρακλῆ νὰ προβάλλει ἀπὸ τὸ λόφο. Ὕστερα φάνηκε ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ, ποὺ ἦταν φορτωμένος μὲ τὸ βαρὺ κιβώτιο τῶν πολεμοφοδίων.

Προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ κόπο, γιατὶ τὸ βάρος ἦταν πολὺ μεγάλο.

— Πῦρ! ξαναφώναξε ὁ Μασσαλιώτης.

Νέα κενὰ δημιουργήθηκαν στὶς τάξεις τῶν μαύρων κι' ἐπικρατοῦσε τώρα ἕνας δισταγμός, ἕνας φόβος. Ἀμέσως ὅμως, ὁ φόβος ἔγινε λύσσα κι' ὅλοι ρίχτηκαν μὲ ἄγριες κραυγὲς ἀπάνω στὸν Ἡρακλῆ. Ὁ κύκλος τὸν ἔσφιγγε τώρα ὅλο καὶ στενότερα.

— Χαμένος! μουρμούρισε μ' ἀπελπισία ὁ Μάριος.

Κι' ἀμέσως ὅρμησε πρῶτος ἀπ' ὅλους:

— Ἐμπρός!

Ἔτρεχαν ὅσο μποροῦσαν, μὰ ἡ ἀπόσταση ἦταν μεγάλη καὶ βέβαια πρὶν νὰ φτάσουν, ὁ καϊμένος ὁ Ἡρακλῆς θὰ εἶχε χαθεῖ.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ τρομερὴ ἔκκρηξη, ὕστερα οὐλιάσματα πόνου κι' ἕνα πυκνὸ σύννεφο σκόνης καὶ καπνοῦ θόλωσε τὴν ἀτμόσφαιρα ἐκεῖ γύρω.

Σταμάτησαν. Τί εἶχε γίνει; Πρῶτος ὁ Αὔγουστος τὸ μάντεψε:

— Τὸ κιβώτιο τοῦ Ἡρακλῆ! εἶπε.

— Ναί, πρόσθεσε ὁ Μάριος. Κι' ὁ φίλος μας ἴσως θὰ εἶναι μέσα στὰ θύματα...

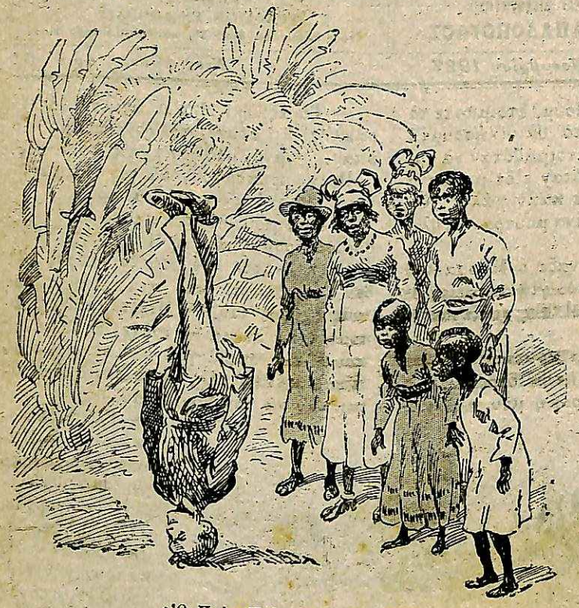

«Ὁ Πούμ-Πούμ κάνει τοῦμπες.

Οἱ ἐχθροὶ τὸν εἶδαν καὶ, χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνουν τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ φορτίο του, προχώρησαν σιγὰ σιγά, μὲ ὑποψία καὶ προφύλαξη, σχηματίζοντάς ἕνα ἡμικύκλιο.

— Ἀλίμονο! Εἶναι χαμένος! μουρμούρισε ὁ πλοίαρχος.

Ὡστόσο ὁ πελώριος ἀθλητὴς προχωροῦσε ἀργά, σὰ νὰ μὴν ἔβλεπε τί γινόταν τριγύρω του. Κι' ὅμως θὰ εἶχε ἰδεῖ τοὺς μαύρους ποὺ τὸν περίμεναν μ' ἀνυπομονησία.

Οἱ φίλοι μας βαστοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ δὲν ἔβγαζαν μιλιά.

Ἡ ἀπόσταση λιγοστεύει. Ἀκόμη διακόσια μέτρα... Ἀκόμη ἑκατὸ μέτρα... Πάν! Πάν! Πάν! ἀκούγεται ξαφνικὰ τουφεκίδι.

— Πῦρ! φωνάζει ὁ πλοίαρχος. Πρέπει νὰ τὸν προστατέψουμε.

Ὁ Πούμ-Πούμ καὶ μερικοὶ στρατιῶτες πυροβολοῦν. Μερικὰ πτώματα σωριάστηκαν στὸ στρατόπεδο τῶν Μπαταμπούμ.

Ἔτρεξαν κι' ἔφτασαν ἐκεῖ. Οἱ Μπαταμποὺμ ἔφευγαν πανικόβλητοι. Εἶδαν χάμω συντρίμματα καὶ κορμιὰ μαύρων, τρυπημένα ἀπὸ σφαῖρες. Ἦταν μιὰ νίκη ἀλλὰ νίκη ἀκριβοπληρωμένη. Ὁ στρατηγὸς θέλησε ν' ἀκριβοπουλήσει τὸ θανατό του, ὡστόσο ὅμως θἄχε σκοτωθεῖ κι' αὐτός.

Ἔφαξαν στὰ πτώματα, νὰ βροῦν τὰ λείψανά τοῦ φίλου τους.

— Νά τος! φώναξε πρῶτος ὁ Μοκοκό, ποὺ τὸ μάτι του δὲ γελιόταν ποτέ.

Σήκωσαν τὰ πτώματα ποὺ τὸν σκέπαζαν καὶ τότε ἔμειναν βουβοὶ ἀπὸ τὴν κατάπληξη:

Ὁ Ἡρακλῆς σηκωνόταν, μιὰ χαρά, γερὸς κι' ἀνάγγιχτος.

— Οὔφ! εἶπε πέρνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Πήγαινα νὰ σκάσω πιά!

Ὅλοι τὸν ἀγκάλιαζαν καὶ δὲ μποροῦσαν ἀκόμη νὰ πιστέψουν αὐτὸ τὸ θαῦμα: Μόνον ὁ φίλος τους ζωντανός, ἀνάμεσα σὲ τόσους νεκρούς!

Καὶ μ' ὅλη τὴν ψυχραιμία, τοὺς ἐξηγοῦσε αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ Ἡρακλῆς. Πέταξε μὲ ὁρμὴ χάμω τὸ κιβώτιο καὶ τὰ βλήματα ἄρχισαν νὰ σκάζουν καὶ γὰ τιναζονται ἐδῶ καὶ κεῖ. Ἀμέσως ἄρπαξε δυὸ Μπαταμποὺμ καὶ τοὺς κράτησε μπροστὰ του σὰν ἀσπίδες. Κι' ἔτσι γλύτωσε.

Γυρίζοντας, βρῆκαν ἕνα σωστὸ στράτευμα ἀπὸ Ἀκουτονάρ, νὰ τοὺς περιμένει. Ὁ Μοκοκὸ ἔτρεξε νὰ τοὺς ρωτήσει γιὰ τὸν πατέρα του. Ποῦ ἦταν; Ζοῦσε ἀκόμα;

— Ναί, ἀπάντησ' ἕνας γέρος Ἀκουτονάρ. Ὁ βασιλιὰς Τόφφα ζεῖ... Εἶναι φυλακισμένος στὴν Κόμπζα.

— Γρήγορα, στὴν Κόμπζα! φώναξε ὁ Μοκοκό, χωρὶς νὰ χάσει στιγμή.

Ἡ Κόμπζα ἦταν μιὰ φρικτὴ σπηλιά, σκαμένη σ' ἕνα λόφο, κοντὰ στὸ Ἀκουτονάρ. Ὁ Μοκοκὸ ἀνατρίχιασε. Σ' αὐτὴ τὴν μαύρη φυλακὴ ἦταν κλεισμένος ὁ κακόμοιρος ὁ πατέρας του; Ἡ παράδοση ἔλεγε ὅτι σ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ ἦταν ἄλλοτε φυλακισμένοι πεντακόσιοι Μπαταμποὺμ αἰχμάλωτοι.

Καθὼς ἔτρεχαν μὲ τὸ ἱππικὸ πρὸς τὴν Κόμπζα, κάμποσοι Μπαταμπούμ, βλέποντας πόσο λίγοι ἦταν, πολέμησαν νὰ τοὺς φράξουν τὸ δρόμο, μὰ ὁ συνταγματάρχης Πούμ-Πούμ σημάδεψε καὶ πάζοντας καὶ σκότωσε δυὸ-τρεῖς.

— Πάν! ἐφώναξε, κι' ἕνας ἄνθρωπος ἔπεφτε νεκρός.

Οἱ ἐχθροὶ τάχασαν στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα τὄβαλαν στὰ πόδια.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ διαβόλος! φώναζαν.

Πλησίασαν στὴ φυλακή. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ Μπαταμποὺμ φαινόνταν μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

— Φτάνουμε στὴν ὥρα, εἶπε ὁ Πούμ-Πούμ. Αὐτοὶ φαίνεται πολεμοῦν νὰ πάρουν τὸν πατέρα σου.

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ ὁρμήσει. Μὰ ὁ Μάριος τὸν σταμάτησε.

— Σταθῆτε! εἶπε. Κοιτάξτε ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὰ θαμνιά. Οἱ Μπαταμποὺμ μᾶς παρακμονεύουν νὰ μᾶς χτυπήσουν μὲ τοὺς βράχους. Πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ κανόνι.

— Μὰ δὲν ἔχουμε βλήματα! εἶπε ὁ Ἡρακλῆς.

— Ἀδιάφορο! Καὶ μόνο μὲ τὸν κρότο του θὰ φέρει ἀποτέλεσμα.

Ὁ Πούμ-Πούμ μὲ κάμποσους ἱππεῖς ἔτρεξαν μὲ καλπασμὸ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ γύρισαν μὲ τὸ κανόνι.

Τὸ γύρισαν πρὸς τοὺς κρυμμένους ἐχθροὺς ποὺ τὄβλεπαν βέβαια, κι' ὁ στρατηγὸς πρόσταξε:

— Ἐπὶ σκοπόν, πῦρ!

Τώρα ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς κρότος, ποὺ ὁ ἀντίλαλός του γέμισε τὸν κάμπο, τὶς χαράδρες καὶ τὴ μεγάλη σπηλιά. Ξαφνικά, ἕνα μαῦρο σμῆνος ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὶς κρυψῶνες τοῦ ἐδάφους κι' ὅρμησε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, σὰν ἄπειρα τρομαγμένα ἔντομα.

Τὸ κανόνι εἶχε κάνει τὸ θαῦμα, ἀλλὰ μόνο μὲ τὸν κρότο του.

Τώρα μποροῦσαν χωρὶς κίνδυνο νὰ προχωρήσουν στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Καθὼς τρέχουν πρῶτοι ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλέ, κουκουβάγιες κι' ἄγρια πουλιὰ πετάγονται ἀπὸ μέσα. Ἀπὸ πίσω κι' οἱ φίλοι μας, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι. Προχωροῦν κάμποσην ὥρα ψηλαφώντας μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα μονοκόμματη, σφαλισμένη γερά.

Τοῦ κάκου ὁ Μακοκὸ ματώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξει.

— Ἐκεῖ! φώναξε τὸ παιδὶ μ' ἀγωνία. Ἐκεῖ πατέρας δικός μου!

Ποιὸς ξέρει πόσους κινδύνους ἀκόμη θἄβρισκαν ἐκεῖ, πίσω; Οἱ παλιάτσοι ὅμως δὲ δίστασαν.

— Ὅ,τι κι' ἂν γίνει, θὰ περάσουμε! εἶπε ὁ Ἡρακλῆς.

Κι' ὁ κολοσσὸς προχώρησε, μαζεύοντας ὅλη τὴ δύναμή του κι' ὥρμησε μὲ τὸν ὦμο μπροστά.

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερό. Ἀκούστηκαν τριξίματα, ἡ πόρτα ὅμως βαστοῦσε ἀκόμη γερά. Ἡ ἀντίσταση ἐρέθισε τὸν Ἡρακλῆ καὶ τώρα χτυποῦσε, σὰν τρελλός, σὰν ταῦρος, σὰ θηρίο!

Κράκ! Ἕνα κομμάτι ράγισε, ἔσπασε, ἔπεσε χάμω σὲ σύννεφο σκόνης.

— Οὔφ! ἔκαμε ὁ Ἡρακλῆς.

Κι' ἀπὸ μιὰ συνήθεια, ἔκαμε ἕνα χαιρετισμὸ θεατρικὸ κι' ἔπεσε ὁ κακόμοιρος χάμω, ὁλότελα ἐξαντλημένος.

Ὁ Μοκοκὸ χώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τρύπα. Μέσα στὴ σπηλιά, ἔφεγγε ἕνα φτωχὸ λαδοκάντηλο. Στὸ φῶς του, τὸ παιδὶ γνώρισε ἀμέσως τὸν πατέρα του. Ἀλοίμονο! Σὲ τί χάλια!

Ὁ γέρος βασιλιὰς καθότανε σ' ἕνα πέτρινο μπάγκο. Δὲ μποροῦσε νὰ σηκωθεῖ, γιατὶ τὴ μέση του καὶ τὰ πόδια του τἄσριγγαν ἁλυσίδες. Ψιθύρισε μόνο μὲ μισοσβυσμένη φωνή:

— Μοκοκό!

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΣΟΥ!

Ὁ μακαρίτης ὁ Βῶκος, — ἐκεῖνος ποὺ σᾶς διηγήθηκα τὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸ Χατζόπουλο, — εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη τρέλλα: Τοὐρχόταν κάθε τόσο καὶ πάλι τὸν ἄφινε. Καὶ πότε ζοῦσε στὸ Φρενοκομεῖο, ὁ πιὸ τρελλὸς μέσα στοὺς τρελλοὺς καὶ πότε γύριζε στὸν κόσμο, ὁ πιὸ φρόνιμος μέσα στοὺς φρόνιμους.

Μιὰ φορά, λίγες μέρες ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖο, τὸν ἀπάντησε ἕνας παλιός του φίλος.

— Ἔ, τὸν ρώτησε, εἶσαι τώρα καλά;

— Ἐντελῶς! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Βῶκος. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Ὁρίστε καὶ τὸ πιστοποιητικό μου!

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ «ἐξιτήριο» τοῦ Φρενοκομείου, ποὺ πιστοποιοῦσε ὅτι ἦταν ὑγιής.

Ὁ φίλος τὸ διάβασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Φρόνιμος λοιπόν. Χαίρω πολύ!

Καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

Ἀλλ' αὐτὸ πείραξε τὸ Βῶκο. Κι' ἀντὶ νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ χέρι, ἔκαμ' ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω λέγοντας:

— Τὸ πιστοποιητικό σου πρῶτα! Δεῖξε μου καὶ σὺ τὸ πιστοποιητικό σου, νὰ βεβαιωθῶ πὼς εἶσαι φρόνιμος ἄνθρωπος σὰν καὶ μένα, καὶ τότε μάλιστα!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΝΑ'.

Τὴν ἴδια ὥρα μὲ τὴ Φεβρονία, ἔτρωγε τῆς χρονιᾶς του κι' ὁ Φούσκας. Αὐτόν, φυσικά, τὸν ὑποδέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του ὁ πατέρας του, ὁ κὺρ-Φώτης ὁ βαρκάρης ὄχι ὅμως γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ, οὔτε γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψῃ παρὰ γιὰ νὰ τὸν σύρῃ κι' αὐτὸς στὸ σπίτι, δέροντας σ' ὅλο τὸ δρόμο σὰν τὴν κυρὰ Κωσταντινιά.

Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ὁ κὺρ-Φώτης δὲν εἶχε βέργα. Εἶχε ὅμως τὰ χέρια του, εἶχε καὶ τὰ πόδια του. Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Φούσκας ἔτρωγε κάτι κλωτσιὲς ποὺ τὸν ἔφερναν βόλτα, κάτι χαστούκια ποὺ ἔσκαζαν στὰ φουσκωμένα μάγουλά του σὰ στράκες, καὶ κάτι γροθιὲς στὸ χοντρὸ κορμί του ποὺ ἀντηχοῦσε σὰ γρανκάσσα.

— Καὶ λησταί, μωρέ, μοῦ βγῆκες; τοὔλεγε ὁ πατέρας του. Καὶ λησταί;

— Ὁ Μπέμπης μὲ ξεγέλασε! δικαιολογιόταν κλαίγοντας, ὁ Φούσκας.

— Καὶ σὺ τὰ μυαλά σου ποῦ τἄχες; Νά, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ ξεγελιέσαι!

Ὁ κόσμος διασκέδαζε μὲ τὸ ξύλο ποὺ ἔτρωγε ὁ χοντρο-Φούσκας. Μ' ἀπ' ὅλους περισσότερο χαιρόταν ὁ Μεμάς, ὁ μικρὸς βοσκός. Αὐτὸς εἶχε βρεῖ στὸν θοῦσε τὸ δερνόμενο Φούσκα καὶ τοὔλεγε:

— Ἐσύ 'σουν, ἔ;.. Ληστής, ἔ;.. Ἀρνιά, ἔ;.. Τρώε τώρα τσίρους!.. Ἀαα, πῶς εὐχαριστιέμαι! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐγὼ τρώω λουκουμάδες!

Ἐπιτέλους ἔφτασαν στὸ σπίτι. Μὰ κι' ἐκεῖ ὁ κὺρ Φώτης δὲν ἐνγοοῦσε νἀφήσῃ τὸ γιό του. Εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν δέρνῃ ὥς αὔριο. Μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ Φούσκας φώναξε:

— Φτάνει λοιπόν! Φτάνει! Τὸ ξέρεις πὼς ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, τὸ κάστρο δὲ θἄπεφτε ποτέ;

Καὶ διηγήθηκε στὸν κὺρ-Φώτη πῶς αὐτὸς ἔπεισε τὸ Μπέμπη τὸν Ἀρχιλήσταρχο νὰ παραδοθῇ. Ἡ διήγηση αὐτὴ μαλάκωσε κάπως τὸ βαρκάρη. Ἔπειτα ἦταν ὁλοφάνερη κι' ἡ μετάνοια τοῦ Φούσκα. Ἔτσι συχωρέθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΜΕΓΑΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝ θυμοῦμαι τώρα ποιός, στὴν τελευταία μας Κυριακή, ἀποκρίθηκε πὼς δὲν ἐγέλασε περισσότερο στὴ ζωή του παρὰ ὅταν ἄκουσε ἕνα μπεμπὲ νὰ τοῦ λέει πὼς δὲν θέλει τὴ «Διάπλασι» γιατί εἶναι γιά . . . μπεμπέδες! Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση μ' ἔκαμε καὶ μένα νὰ γελάσω περισσότερο ἀπ' ὅλες. Γιατί φαντάστηκα ἀμέσως τὴ φαιδρότατη ἔκπληξη ἑνὸς μεγάλου ἐξύπνου παιδιοῦ, μανιακοῦ μὲ τὴ Διάπλασί του,— — ὅπως εἶναι τόσοι Γυμνασιόπαιδες, τόσοι ἀκόμη Φοιτητές,—καθὼς ἄκουγε τέτοιο πράγμα ἀπὸ ἕνα τόσο-δὰ πισπιρίγκο, μὲ κοντὰ ἴσως πανταλόνια, ποὺ δὲν ἔβγαλε ἀκόμα τὸ Δημοτικό. Κι' ὅμως τὸ ἄκουσμα— τὸ φαινόμενο νὰ πῶ καλύτερα, — δὲν εἶναι καθόλου σπάνιο στοὺς καιρούς μας. Ὑπάρχουν πολλά, πλῆθος μικρὰ παιδιά, μπεμπέδες καὶ μπεμπέκες, ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τοὺς μεγάλους. Εἶναι τάχα μιὰ πρώρη ἀνάπτυξη; Εἶναι ἴσως γιατὶ τὰ παιδιὰ τώρα «μεγαλώνουν» γρήγορα; Ὄχι, καθόλου· εἶναι μιὰ πετριά, μιὰ ἀρρώστεια. Γιατὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶναι καθόλου ἀναπτυγμένα. Οὔτε στὸ σῶμα οὔτε στὸ νοῦ. Ἀπεναντίας, τὶς περισσότερες φορές, εἶναι πιὸ μικρόσωμα καὶ πιὸ . . . κοιτισμένα ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας τους. Κι' αὐτὸ κάνει ἀκόμα πιὸ κωμικὴ τὴν ἀρρώστεια ποὺ ἔχουν νὰ «μεγαλοφέρνουν». Ἂν θέλετε μάλιστα νὰ τὸ ἐξετάσετε πιὸ βαθιά, αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ κουταμάρα. Κι' ἀπόδειξη πὼς ὅσο πιὸ ἔξυπνο εἶναι ἕνα παιδί, τόσο περισσότερον κιπρὸ μένει παιδί, καὶ προτιμᾷ, ἀγαπᾷ τὰ παιδιάτικα, καὶ λατρεύει τὴ Διάπλασί του. Τὸ μαρτυρεῖ ὅλη ἡ πενηντάχρονη ἱστορία αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ποὺ ἀγαπήθηκε ἀπ' τὰ Ἑλληνόπουλα τριῶν γενεῶν. Λοιπόν, εἶναι παρατηρημένο καὶ βεβαιωμένο: τὰ καλύτερ' ἀπ' αὐτά, τὰ ἐξυπνότερα, τὰ πιὸ καλὰ προικισμένα, ἀγόρια ἢ κορίτσια, ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ἔμειναν Διαπλασόπουλα σ' ὅλη τὴν ἐφηβική, ἀκόμα καὶ τὴ νεανική τους ἡλικία. Κι' ἔβλεπες, —ὅπως δὰ βλέπεις καὶ σήμερα,— στὶς φωτογραφίες τῶν Βραβευμένων, μεγάλες κοπέλλες τῆς παντρειᾶς, καθὼς καὶ . . . ἄντρες μὲ μουστάκια, Ναί, ναί, καὶ μὲ μουστάκια. Γιατὶ ἂν οἱ νέοι σήμερα τὰ ξυρίζουν, ἄλλη φορὰ τἄφιναν καὶ τἀστριβαν . . .

Τώρα, ἡ κουταμάρα ποὺ λέγαμε εἶναι βέβαια πολλῶν βαθμῶν. Καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ τὴν ἔχουν στὸ μεγαλύτερο, εἶναι μικρομεγάλοι,—σὰ νὰ λέγαμε τέρατα, — χωρὶς ἐλπίδα νὰ ξαναγίνουν ποτέ . . . ἄνθρωποι. Τὰ κακόμοιρα κρίνουν ἀπὸ τὶς λέξεις. Διαβάζουν: «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων.» Καὶ συλλογίζονται: Περιοδικὸ γιὰ παιδιά, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶμαι παιδί, ἄρα ἡ Διάπλασις δὲν εἶναι γιὰ μένα. Ἕνα τόσο κουτὸ μικρομεγάλο, μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τὸν μεταπείσετε. Κι' ὁλάκερο τόμο Διαπλάσεως νὰ τοῦ δώσετε νὰ διαβάσῃ, δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτα. Ὁ «Τζὰκ» θὰ τοῦ φανῇ φλύαρος καὶ τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι» ἄνοστο καὶ γιὰ μπεμπέδες. Γιατὶ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει γοῦστο, δὲν ἔχει κρίση, δὲν ἔχει τίποτα. Κι' ὅσα μεγαλίστικα διαβάζει καὶ λέει πὼς τοῦ ἀρέσουν, κι' αὐτὰ ἐπίσης δὲν τὰ καταλαβαίνει, δὲν τὰ γουστάρει, ἀλλὰ τὰ διαβάζει μόνο γιατὶ βλέπει νὰ τὰ διαβάζουν οἱ μεγάλοι. Ἀπεναντίας, — κι' αὐτὸ τὸ ξέρετε ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας,— ἕνας μεγάλος ποῦχει γοῦστο ἀληθινό, μπορεῖ νὰ γελάσῃ καὶ μὲ τὸν «Ἀρχιλήσταρχο Μπέμπη», τὸ νηπιακὸ τῆς Κυρὰ-Μάρθας.

Εἶναι ὅμως καὶ παιδιὰ ποὺ ἔχουν τὴν κουταμάρα σὲ βαθμὸ πολὺ μικρότερο. Αὐτὰ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν σ' ἕναν κύκλο κουτῶν καὶ νὰποκτήσουν ἀπὸ μίμηση τὴ μεγαλομανία ἢ τὴ «μικρομεγαλία» κατὰ βάθος ὅμως μένουν παιδιά, κι' ἀρκετὰ ἔξυπνα μάλιστα, ὥστε ἄμα τύχῃ πάλι νὰπαντήσουν κανένα ποὺ νὰ ξέρει νὰ τὰ μιλήσῃ καὶ νὰ τὰ κατηχήσῃ, ξαναγίνονται. Κι' ὄχι πιὰ τόμος ὁλάκερος, ἀλλὰ λίγα φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» ἀρκοῦν γιὰ νὰ τὰ πείσουν, πὼς τὸ περιοδικὸ αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο γιὰ μικρὰ παιδιά. Τέτοια παραδείγματα ἔχουμε ἄπειρα. Προχτὲς ἀκόμα ἕνα νέο Διαπλασόπουλο μᾶς ἔγραφε: «Δὲν ξέρω γιατὶ» (ἐμεῖς ὅμως τὸ ξέρουμε) «εἶχα τὴν ἰδέα πὼς ἡ Διάπλασις εἶναι γιὰ μπεμπέδες. Ἄμα ὅμως ὁ φίλος μου Τάδε μοῦ ἔδωσε καὶ διάβασα ἕνα φυλλάδιο, κατάλαβα πὼς εἶχα τὴ μεγαλύτερη πλάνη τοῦ κόσμου». Νὰ ἕνα παιδὶ ποὺ ἡ ἀρρώστεια δὲν τὸ εἶχε χτυπήσει ἀγιάτρευτα. Δὲν ἦταν βέβαια «σπίρτο μονάχο», ἀφοῦ ἕναν καιρό, ἐνῷ ἦταν παιδί, δὲν ἤθελε νὰκούσῃ ἕνα περιοδικὸ γιὰ παιδιά· δὲν εἶχε ὅμως καὶ τὴν κουταμάρα τῶν ἄλλων ἐκείνων ποὺ κι' ἀφοῦ γνωρίσουν τὴ Διάπλασι, ἀνίκανα νὰ τὴν καταλάβουν καὶ νὰ τὴ γουστάρουν, δὲν τὴ θέλουν γιατὶ λέγεται «τῶν Παίδων!»

Αὐτὰ εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς τὰ πῶ ἀπὸ καιρό, γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶδα νὰ γράφετε στὴ Διάπλασι τί τραβᾶτε ἀπὸ μερικὰ τέτοια κουτόπαιδα, συνομήλικα ἢ μικρότερά σας, ποὺ ὄχι μόνο δὲν σᾶς ἀκοῦνε νὰ γίνουν συνδρομηταί, παρὰ καὶ σᾶς περιφρονοῦν, σᾶς κοροϊδεύουν ἐπειδὴ διαβάζετε μὲ τόση ἀγάπη ἕνα περιοδικὸ γιὰ μπεμπέδες! Ἀλλὰ μ' ἔκαμε νὰ σᾶς τὰ γράψω σήμερα ἕνα ὡραῖο γράμμα ποὺ ἔστειλε ἀπ' εὐθείας σὲ μένα ἡ ἀγαπητή μας Τώνη Μονάχη. Τί ἀκούει κι' αὐτὴ ἀπὸ μερικοὺς-μερικοὺς γιὰ τὴν ἀγάπη της στὴ Διάπλαση! Ἀλλὰ ποιὸς τοὺς λογαριάζει! «Ὄχι τόση ποὺ εἶμαι,—μοῦ γράφει,—μὰ κι' ἄλλη τόση νὰ γίνω», ἐγὼ τὴ Διάπλασή μου θὰ διαβάζω. Πολὺ φυσικά!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε ν' ἀφήσουμε ὅλο τὸ δάσος νὰ καταστραφῇ, εἶπε ὁ Γιγαντοδύναμος. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ διαλέξουμε.

Ὁ Κὰρρ κατάλαβε πόσο δυσκολεύονταν οἱ ἄλκες νὰ ἐκφρασθοῦν καὶ γι' αὐτὸ προσπάθησε νὰ τὶς βοηθήσῃ.

— Θέλετε ἴσως νὰ πῆτε ὅτι πρέπει νὰ κάνω γνωστὸ στοὺς ἀνθρώπους ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ μέσα στὸ δάσος;

Ὅλες οἱ ἄλκες τοῦ εἶπαν ναί, κουνώντας τὸ κεφάλι τους.

— Εἶναι μιὰ μεγάλη συμφορὰ γιὰ μᾶς ποὺ ἀναγκαζόμαστε νὰ ζητήσουμε βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, εἶπαν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη διέξοδος.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Κὰρρ πῆρε πάλι τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσῃ σπίτι του. Ἐνῷ ἔτρεχε καταλυπημένος γιὰ κεῖνα ποὺ εἶχε μάθει κι' εἶχε ἰδεῖ, συνάντησε μιὰ μεγάλη νεροφίδα.

— Καλημέρα! τοῦ σφύριξε ἡ νεροφίδα.

— Καλημέρα! γαύγισε τὸ σκυλὶ καὶ τὴν προσπέρασε τρέχοντας χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Ἡ νεροφίδα ὅμως προσπάθησε νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸν Κὰρρ.

— Ἴσως ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἔννοια γιὰ τὸ δάσος, σκέφθηκε ὁ σκύλος καὶ στάθηκε.

Ἡ νεροφίδα ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοῦ μιλᾷ γιὰ τὴ μεγάλη καταστροφή.

— Ἀλλ' ἂν φωνάξουμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μᾶς βοηθήσουν, εἶπε, τότε πάει πιά, οὔτε ἡσυχία οὔτε γαλήνη θὰ ἔχουμε ἐδῶ μέσα.

— Κι' ἐγὼ τὸ φοβᾶμαι, εἶπε ὁ Κὰρρ, ἀλλ' οἱ γεροντότεροι τοῦ δάσους ξέρουν τί κάνουν.

— Ἐγὼ μποροῦσα νὰ δώσω μιὰ καλύτερη συμβουλή, εἶπε ἡ νεροφίδα, ἀρκεῖ νὰ μοῦδιναν τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ γύρευα.

— Δὲν εἶσαι σὺ τὸ ζῶο ποὺ ὀνομάζεται Ἀβοήθητος; εἶπε ὁ Κὰρρ μὲ περιφρόνηση.

— Ἐγὼ γέρασα μέσ' στὸ δάσος καὶ ξέρω πῶς μποροῦν νὰ ἐξολοθρευθοῦν οἱ κάμπιες, ἀπάντησε τὸ φίδι.

— Ἂν μποροῦσες νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπε ὁ Κὰρρ, τότε κανένας δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῇ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀμοιβή σου.

Σὰν εἶπε ὁ Κὰρρ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ νεροφίδα τρύπωσε κάτω ἀπ' τὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου καὶ μόνον ὅταν ἔννοιωσε τὸν ἑαυτό της προφυλαγμένο, ἄρχισε πάλι νὰ μιλᾷ:

— Τότε χαιρέτησε ἐκ μέρους μου τὸν Σταχτερό, ἐφώναξε, καὶ πές του ὅτι ἂν θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δάσος τῆς εἰρήνης καὶ νὰ μὴ σταματήσῃ ὥς ὅτου φθάσῃ στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ βουνοῦ, ἐκεῖ ποὺ δὲν φυτρώνουν πιὰ βαλανιδιές, κι' ἂν μοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ἐνόσῳ ζῶ, τότε μπορῶ νὰ στείλω στὶς κάμπιες ποὺ καταστρέφουν τὰ δένδρα τὴν ἀρρώστεια καὶ τὸ θάνατο.

— Τί λές; εἶπε ὁ Κὰρρ καὶ οἱ τρίχες του σηκώθηκαν ἀπὸ φρίκη κι' ἀγανάκτηση. Τί κακὸ σοῦ ἔκανε ὁ Σταχτερός;

— Σκότωσε ἐκείνην ποὺ μοῦ ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπητὴ ἀπ' ὅλα στὸν κόσμο, εἶπε τὸ νεροφίδο, καὶ θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Προτοῦ νὰ τελειώσῃ τὸ νεροφίδο τὰ λόγια του, ὁ Κὰρρ χύμηξε κατάπάνω του. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἦταν καλὰ προφυλαγμένο κάτω ἀπ' τὴ ρίζα τοῦ δένδρου.

— Μεῖνε ἐκεῖ ὅσο σοῦ ἀρέσει, εἶπε ὁ Κὰρρ στὸ τέλος. Ἐμεῖς θὰ ἐξολοθρεύσουμε τὶς κάμπιες καὶ χωρὶς τὴ δική σου τὴ βοήθεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος τοῦ δάσους καὶ ὁ δασοφύλακας περπατοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δένδρα. Ὁ Κὰρρ στὴν ἀρχὴ ἔτρεχε κοντά τους, ἀλλὰ σὲ λίγη ὥρα ἐξαφανίστηκε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ γαύγισμα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους.

— Πάλι ὁ Κὰρ βγῆκε στὸ κυνήγι, εἶπε ὁ ἀφέντης,

Ὁ δασοφύλακας ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ πιστέψῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

— Ὁ Κὰρρ ἔχει πολλὰ χρόνια νὰ βγῇ στὸ κυνήγι μόνος του, εἶπε.

Ὕστερα χώθηκε μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ δῇ ποιὸ σκυλὶ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ γαύγιζε.

Ὁ ἀφεντικὸς ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του. Ἀκολούθησαν κι' οἱ δυὸ τὸ γαύγισμα ὥς τὴν πιὸ βαθιὰ μεριὰ τοῦ δάσους· ὅταν ὅμως ἔφθασαν ἐκεῖ, τὸ σκυλὶ ἔπαψε νὰ γαυγίζῃ. Στάθηκαν γιὰ νὰκούσουν, κι' ἐκεῖ μέσ' στὴ βαθειὰ σιωπὴ ἄκουσαν τὸν κρότο ποὺ ἔκαναν οἱ κάμπιες τρώγοντας τὰ φύλλα· εἶδαν τὶς βελόνες ἀπὸ τὰ πεῦκα νὰ πέφτουν καὶ αἰσθάνθηκαν τὴ βαρειὰ μυρουδιὰ τοῦ ρετσινιοῦ. Εἶδαν ἀκόμη ὅτι ὅλα τὰ δέντρα ἦταν γεμάτα ἀπὸ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς ποὺ μποροῦν νὰ καταστρέψουν καὶ τὸ πιὸ ἀπέραντο δάσος.

Γιὰ νὰ σωθῇ τὸ δάσος.

Τὴν ἄλλη ἄνοιξη, ὁ Κὰρρ εἶχε πάει μιὰ μέρα περίπατο στὸ δάσος.

— Κάρρ, Κάρρ, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπὸ πίσω του.

Ὁ Κὰρρ ἔστρεψε τὸ κεφάλι. Μιὰ γριὰ ἀλεποῦ στεκόταν μπρὸς στὴν τρύπα της κι' αὐτὴ τὸν εἶχε φωνάξει.

— Δὲν μοῦ λές, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν σκοπὸ νὰ κάνουν τίποτε γιὰ τὸ δάσος; ρώτησε ἡ ἀλεποῦ.

— Ναί, μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχη, ἀπάντησε ὁ Κάρρ. Δουλεύουν ὅσο μποροῦν.

— Μοῦ ἔχουν σκοτώσει ὅλους τοὺς δικούς μου, καὶ τώρα θὰ σκοτώσουν καὶ μένα, εἶπε ἡ ἀλεποῦ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἀρκεῖ νὰ σώσουν τὸ δάσος.

Ποτὲ δὲν τύχαινε νὰ βγῇ στὸ δάσος ὁ Κὰρρ ἐκείνη τὴ χρονιὰ χωρὶς νὰ τὸν σταματοῦν ὅλα τὰ ζῶα καὶ νὰ τὸν ρωτοῦν ἂν οἱ ἄνθωποι θὰ κατάφερναν νὰ σώσουν τὸ δάσος. Κι' ὁ σκύλος δὲν μποροῦσε νὰπαντήσῃ μὲ βεβαιότητα, γιατὶ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξεραν καλὰ-καλὰ ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξολοθρεύσουν τὶς κάμπιες.

Γιὰ ἕναν ποὺ ἤξερε πόσο φοβερὸ καὶ μυστηριῶδες ἦταν ἄλλοτε τὸ δάσος τοῦ Κολμαϊρντεν, ἦταν πολὺ παράξενο θέαμα νὰ βλέπῃ κάθε πρωὶ περισσότερους ἀπὸ ἑκατὸ ἐργάτες νὰ ἔρχονται στὸ δάσος καὶ νὰ ἐργάζονται μὲ ὅλη τους τὴν ἱκανότητα γιὰ νὰ τὸ σώσουν ἀπ' τὴν καταστροφή.

Τὰ μέρη ὅπου τὸ κακὸ ἦταν περισσότερο προχωρημένο, καθαρίστηκαν ἐντελῶς ἀπὸ δέντρα, κόπηκαν καὶ τὰ δεντράκια, κι' ἔτσι οἱ κάμπιες δὲν μποροῦσαν νὰ πηγαίνουν τόσο εὔκολα ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΙ' Η ΠΡΟΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΕΒΑΤΙΟΥ

Μιὰ ἱστορία σὲ ἕξη εἰκόνες χωρὶς λόγια.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΜΑΣΑΙ ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ;

[Αριθ. Έγκρ. 139]

Θυμᾶσαι τὸ χωράφι ποὺ πηγαί-
[ναμε
καὶ βρίσκαμε πολύχρωμα λουλού-
[δια,
ποὺ σοῦπλεκα στεφάνια ἀπ' τὰ
[στάχυα του.
ποὺ παίξαμε τρελλὰ σὰν ἀγγελού-
[δια;

Ἐκεῖνο, π' ὅταν φύσαγε ὁ ζέφυ-
[ρος
τὰ στάχυα του λυγίζανε μὲ χάρη
καὶ πέρναν ἀπ' τὸν ἥλιο χρυσὰ
[χρώματα
καὶ χρώματα ἀσημένια ἀπ' τὸ
[φεγγάρι;

Θὰ τὸ θυμᾶσαι... Ἦταν τόσο
[δμορφο
κι' ὅταν γλυκὰ τὸ χάϊδευε ἡ αὔρα
πρωΐ-πρωΐ, καὶ πάλι ὅταν πέρναγε
στοῦ ἥλιου τὸ βασίλεμα ἡ λαύρα.

Ἔ! κεῖνο τὸ χωράφι ποὺ πηγαί-
[ναμε
καὶ κόβαμε λουλούδια γιὰ στολί-
[δια
καὶ σοῦπλεκα στεφάνια ἀπ' τὰ
[στάχυα του,
τώρ' ἂν τὸ δῆς, δὲ θἄχῃ ὄψη ἴδια.

Δρεπάνια φονικὸ ὅλα τὰ στάχυα
[του
θερίσανε ἐχτὲς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Νἄβλεπες τὰ καϊμένα πῶς λυγί-
[ζανε,
θὰ τἄραινες καὶ σὺ μὲ κάποιο δά-
[κρυ,
ὅπως κι' ἐγώ... Χλωμὰ τώρα
[πεθαίνουνε
ἐκεῖνα ποὔταν ὅλο περηφάνεια.
Τόσο χλωμά... Γι' αὐτὸ πάλι
[δὲν σοῦφερα
σὰν ἄλλοτε χρυσόσταχα στεφάνια.

Καὶ μόνο ἀνάμεσά τους ὁλοπόρ-
[φυρο
προβάλλει κάπου-κάπου ἕνα
[χρῶμα.
Νὰ εἶναι παπαροῦνες ἢ τὸ αἷμα
[τους
ποὺ κύλησε καὶ βάφτηκε τὸ χῶμα;

Σγουρόμαλλη

ΜΠΕΜΠΟΥΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 130]

Α'.

Εὐτυχισμένο ἀγγελούδι, δυό-
μισυ χρονῶν. Χρυσὲς μπουκλί-
τσες πέφτουν ἄτακτα τριγύρω
καὶ στολίζουν ἕνα προσωπάκι
στρογγυλό, παχουλό, ἀλλὰ μὲ μιὰ
ἄπειρη λεπτότητα. Φρύδια σὰν
ἐλαφρὲς πινελιὲς ζωγράφου δ-
μορφαίνουν δυὸ μαῦρα ματάκια
ποὺ λαμπυρίζουν ἀπὸ ἐξυπνάδα.
Στοματάκι κερασένιο, ποὺ ξε-
σπάει ποῦ καὶ ποῦ σἕνα γέλιο
γεμάτο ἀγγελένια χάρη κι' ἀγνό-
τητα, ἀφίνει νὰ φαίνωνται κάτι
δοντάκια κουκλίσιακα.
Μιὰ ποδίτσα λινὴ κεντημένη,
κατάλευκη, ἀφίνει ἀπὸ τοὺς ὦ-
μους νὰ βγαίνουν χεράκια πα-
χουλὰ γεμάτα βουλίτσες καὶ δα-
κτυλιδάκια. Ἡ ποδίτσα σκεπάζει τὸ γόνατο, κι' ἀπὸ κεῖ κάτι γαμπούλες ἀνάλογες μὲ τὸ ἐπίλοιπο σωματάκι. Φοράει πέδιλα χωρὶς κάλτσες. Κάτι μισόλογα γεμάτα χάρη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκιαγραφία τῆς Μπεμπούλας ποὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτά της ἔχουν πολὺ γοῦστο.

Μιὰ μέρα, ἕνας ξένος κύριος μοῦ μιλοῦσε στὴν πόρτα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ βιαστικός, καὶ εἶχε βαλει ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ το καταλοβει, τὸ ἕνα του πόδι ἀπάνω στὸ σκαλοπάτι, καὶ τὸ ἄλλο χάμω χωρὶς νὰ τὸ θέλει ἔκανε μιὰ καμάρα ποὺ ἡ Μπέμπα τὴν παρατήρησε. Ἔρχεται σιγὰ-σιγά, σκύβει, καὶ χωρὶς νὰ τὴν πάρει κανεὶς εἴδηση, περνᾶ ἀφελέστατα κάτω ὅπὸ τὰ πόδια τοῦ κυρίου καὶ ξεσπᾷ σἕνα γέλιο ἀκράτητο. Ὁ κύριος ἄφησε καὶ κουβέντα καὶ βιάση κι' ἄρχισε νὰ γελᾶ, ἀλλὰ συγχρόνως ἔμαθε νὰ μὴν ἀκουμπᾶ τὰ πόδια του ἔτσι, γιατὶ καμμιὰ φορὰ χρησιμεύουν καὶ γιὰ γεφύρια...

Ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἐχάσαμε φάγαμε τὸν κόσμο νὰ τὴ βροῦμε πουθενά. Ἡ μαμμά της σὰν τρελλὴ ἔψαχνε καὶ φώναζε: «Μπέμπα, Μπέμπα!» Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόαση. Ἡ ὑπηρέτρια ἔψαχνε στὸ δρόμο μήπως βγῆκε ἔξω καὶ χάθηκε. Δὲν ἔξερω πῶς μοῦ ἦρθε μένα καὶ πῆγα νὰ ψἄξω στὸ καμπινὲ ποὺ ἦταν ἔξω στὴν αὐλή, πλαῖ στὸ πλυσταριό, καὶ τὴν βλέπω νὰ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ὀρθὴ μὲ τὸ ἕνα δακτυλάκι στὸ στόμα καὶ τὸ ἄλλο χέρι πίσω. Γελαστή, ἀκουαζόταν ἂν θὰ τὴ βρίσκαμε. Τὸ ἄθλιο, ἄκουγε ποὺ τὴ φωνάζαμε καὶ τὄκανε ἐπίτηδες! Γ' ἀρπάζω καὶ τρέχω ἔξω. Μὲ τὴ σάσα ποὺ εἶχε ἤοιαζε σὰν κομψοτέχνημα. Ὅλοι εἴχαν σκάσει στὰ γέλια, κι' αὐτὴ μὲ τὰ μισολογάκια της, τοὺς χαριτωμένους μορφασμούς της καὶ τὰ νοήματα της, ἐξηγοῦσε στὴ μαμμά της ποὺ εἶχε πάει.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΑ ΠΑΛΑΤΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 132]

Περνοῦσα πολὺ συχνὰ ἀπὸ κεῖ, καὶ αὐτὸ τὸ μέρος ἰδιαίτερα τ' ἄρεσα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα τοῦ χωριοῦ.

Καὶ συχνὰ πάλε καθόμουν πάνω σὲ καμμιὰ μεγάλη πέτρα καὶ ὀνειροπολοῦσα ἀνάμεσα στὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο πλαίσιο τὸ γεμᾶτο ἀρχνες καὶ ἀγριόχορτα.

Κάθε φορὰ τότες ἔβλεπα μπροστά μου ὁλόλαμπρο νὰ ξεπροβάλῃ τὸ παραμυθένιο παλάτι ποὺ διηγόντανε οἱ χωριανοί, καὶ κάθε πέτρα ἔπερνε θέση στὸν πανύψηλο τοῖχο του, κάθε ἀγριόχορτο γενότανε ὡραῖο καὶ ἀκριβοπλήρωτο λουλούδι... Ἀλλὰ πόσες φορὲς δὲν ἔκοψε στὴ μέση τὸ ὡραῖο μου ὄνειρο καμιὰ περαστικὴ σαῦρα, ποὺ βλέποντάς με ἔτσι ἀκίνητη, μὲ πλησιαζε ἄφοβα κι' ἔτρεχε κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου...

Τότε ξαφνισμένη, μὲ μάτια χαμένα, ἔπαυα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ βλέπω τὸ παλάτι, μὰ σὲ λίγο πάλι πρόβαλε αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ, καὶ πάντα καλύτερο ἀπ' τὴν πρώτη φορά.

Τώρα ὅμως εἶναι λίγες μέρες, ποὺ πάω στὸ ἀγαπημένο μέρος καὶ βλέπω στὴ θέση ποὺ ἦταν πρὶν οἱ μαυρισμένες καὶ παλιὲς πέτρες, βαθιοὺς λάκκους, ὑγρούς, γεμάτους τρύπες ἀπ' τὶς φωλιὲς τῶν σκουλικιῶν...

Ὦ, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, ὅπως γκρέμισαν τὸ παλάτι αὐτὸ τῆς Νεράϊδας τὸν παλιὸ καιρό, ἔτσι γκρέμισαν τώρα καὶ τὸ δικό μου τὸ παλάτι τῆς ὀνειροπόλησης...

Φοῖβος

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

[Αριθ. Έγκρ. 128]

Νύχτα! Ἡσυχία παντοῦ βασιλεύει,
Γ' ἀστέρια ἀγουπνοῦν μοναχά,
Κι' ὁ ἀγέρας κάπου-κάπου σαλεύει
Τῶν δενδριῶν τὰ φύλλα σιγά.

Ἕνας ἦχος ξάφνου, τὴ γαλήνη,
Ἕνα παραπονο βιολιοῦ, μακρυνό,
Τὴ σχιζει, κι' ἔπειτα σβύνει
Σ' ἕνα κλάψιμο σιγανό.

Ψηλὰ μὲ λαχτάρ' ἀνεβαίνει
Σὲ σκοπὸ ἀπαλὸ καὶ γλυκό.
Μὰ πάλι πικρὰ κατεβαίνει
Καὶ σβύνει σ' ἀναστεναγμό.

Σὰν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἐλπίδα ση-
[κώνει
Τὴν καρδιὰ καὶ ψυχὴ στὰ ψηλά,
Μὰ ἡ σκοτεινια πάλι ἁπλώνει
Καὶ τὸν ρίχνει φεῦ! χαμηλά.

Νύχτα. Ἡσυχία παντοῦ βασιλεύει
Γ' ἀστέρια ἀγρυπνοῦν μοναχά
Κι' ὁ ἀγέρας κάπου-κάπου σαλεύει,
Τῶν δενδριῶν τὰ φύλλ' ἀπαλά

Μουσικὴ

ΒΡΟΧΗ

[Αριθ. Έγκρ. 141]

Βρέχει. Εἶναι τώρα δυὸ μέρες ποὺ βρέχει, χωρὶς νὰ παύσῃ καθόλου. Εἶμαι λοιπὸν ἀναγκασμένη νὰ μένω στὸ σπιτι, καὶ νὰ κάθουμαι στὸ παράθυρο περιμένοντας μὲ ἀνυπομονησία νὰ παψῃ.

Τὸ πουλιὰ εἶναι μαζεμένα κατω ἀπ' τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ κοιτιζουν λυπημένα τὴ βροχή, ποὺ δὲν τὰ ἀφίνει νὰ συνεχίσουν τὰ τραγούδια τους. Τὰ μεγάλα μαῦρα σύννεφα μοιάζουν πῶς θὰ πέσουν νὰ πλακώσουν τὴ γῆ. Ἕνας σκύλος περνᾶ βρεμένος ὥς τὸ κόκκαλο, ἀλλ' αὐτὸς σὰ νὰ μὴν παθαίνει τίποτε, περπατεῖ μυρίζοντας τὴ γῆ, γιὰ ναὕρῃ τίποτε νὰ φάγῃ.

Ὁ ἥλιος τώρα φάνηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα σὰ νὰ μᾶς καροϊδεύει. Σὲ λίγο βλέπω δυὸ παιδάκια πού, βαστώντας μαζὶ μιὰν ὀμπρέλα, μαλώνουν ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ θὰ τὴν κρατήσῃ μόνο του. Ἀλλὰ νά, ἡ βροχὴ ἔπαψε κι' ὁ ἥλιος βγῆκε, πείθοντάς μας πὼς θὰ μείνῃ γι' ἀρκετὸ καιρό, καὶ δὲν θἀφήσῃ πιὰ τὴ βροχὴ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

Ἀμαρυλλὶς

ΔΥΟ ΜΥΩΠΕΣ

[Αριθ. Έγκρ. 137]

Ἦταν μιὰ φορὰ δυὸ μύωπες ποὺ μάλωναν ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ βλέπει καλύτερα.

Μιὰ μέρα μάλωναν ἀπέξω ἀπὸ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου ἕνας χρωματιστὴς ζωγράφιζε χάμω τὴν ταμπέλα του. Συμφώνησαν λοιπὸν νὰ πάνε τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἴδιο μέρος καὶ νὰ διαβάσουν τὴν ταμπέλα ποὺ θὰ ἦταν πιὰ κρεμασμένη.

Τὸ ἀπόγεμα πέρασε μόνος ὁ ἕνας καὶ ρώτησε τὸν χρωματιστή, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε τελειώσει τὴν ταμπέλα, τί θὰ ἔγραφε. Κι' ὁ χρωματιστὴς τοῦ εἶπε: «Μέγα Ζαχαροπλαστεῖον Ἀθηναίου.»

Σὲ λίγο πέρασε μόνος κι' ὁ ἄλλος. Ἡ ταμπέλα ἦταν πιὰ τελειωμένη. Τὴ διάβασε (μ' εὐκολία, ἀφοῦ ἦταν χάμω) διάβασε μάλιστα στὴν ἄκρη, μὲ μικρὰ ψηφία, καὶ τὄνομα τοῦ χρωματιστῆ: Ὀρφανίδης.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴ συμφωνία, πῆγαν κι' οἱ δυό. Χάμω ταμπέλα δὲν ὑπῆρχε ἄρα θὰ εἶχε κρεμασθεῖ... Ὁ πρῶτος κάνει πῶς διαβάζει:

— Μέγα Ζαχαροπλαστεῖον Ἀθηναίου.

— Ἄλλο τίποτα; τὸν ρωτᾷ ὁ δεύτερος· δὲν γράφει;..

— Ὄχι.

— Κι' ὅμως γράφει! Ἐγὼ τὸ διακρίνω. Νά, ἐκεῖ στὴν ἄκρη: Ὀρφανίδης.

— Ἔτσι σοῦ φαίνεται. Δὲν γράφει τίποτα!

— Ὄχι, γράφει, τὸ βλέπω.

Κι' ἀρχίζει φιλονεικία. Ἐπιτέλους ζητήσαν τὴ διπλὴ σκάλα τοῦ ζαχαροπλαστείου, τὴν ἔστησαν μπροστὰ στὴν ταμπέλα κι' ἀνέβηκαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο... Ἀλλὰ ὅταν ἔφτασαν ψηλά, ἔμειναν ἐμβρόντητοι κι' οἱ δυό: Ἡ ταμπέλα δὲν εἶχε κρεμαστεῖ ἀκόμα στὴ θέση της: στέγνωνε μέσα στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

Δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Φώφη παίρνει τὸ μέτρο τοῦ ποδιοῦ της καί... τρέχει στὸν παπουτσῆ νἀγοράσῃ. παπούτσια. Ἀλλὰ στὸ δρόμο χάνει τὸ μέτρο καί... ξαναγυρίζει στὸ σπίτι της νὰ πάρῃ ἄλλο!!

Χιονισμένο Πήλιο

* * *

Στὸ σχολεῖο:

— Δὲν μοῦ λές, Τοτό, ποιὰ ἡλικία ἔχει στὸ 1927 ἄνθρωπος ποὺ γεννήθηκε στὸ 1886;

— Αὐτό, κύριε, ἐξαρτᾶται... ἂν εἶναι κύριος ἢ κυρία.

Ροζίτα

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

236ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΗΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχουν δικαίωμα νὰ λιβουν μέρος *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμενον ψευδώνυμον διὰ τὸ 1927—ἢ θὰ ἔχουν δὶ' τὸ 1928,—μὲ πληρωμὴν μιᾶς δραχμῆς οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφια των, καὶ δρ. 2 οἱ ἀγοραστάι.

Ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ διαβάσουν πρῶτα μὲ προσοχὴ τοὺς ὅρους στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ (Ε' Κεφάλαιον ἀπὸ § 1 καὶ καθεξῆς) γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν, γιὰ νὰ μὴ χάσουν ἄδικα τὸν κόπο τους. Θυμίζω ἐδῶ τοὺς κυριωτέρους:

Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη καθαρὰ σὲ μεγάλο τετραδιο (ὅσο εἶναι περίπου τὸ φυλλάδιό μου) καὶ νὰ περιέχει 15 - 20 διαφόρων εἰδῶν Πνευματικοὺς Ἀσκήσεις (Λεξιγρίφους, Στοιχειογρίφους, Αἰνίγματα, Σχήματα, Ἀκροστιχίδες, Γρίφους κτλ. καθὼς καὶ *νέα εἴδη*, ἂν ἔχει ἐπινοήσει τέτοια ὁ συνθέτης.) Ἀπ' αὐτὲς οἱ 5 μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γαλλικὲς «δια τοὺς Γαλλομαθεῖς.» Καὶ ἀντικρὺ σὲ κάθε Ἄσκηση πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶναι γραμμένη ἡ λύσις της.

Ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ σημειώνει ὁ λύτης, κοντὰ στὄνομά του καὶ τὸ ψευδώνυμό του (ἂν ἔχει,) *καὶ τὴν ἡλικία του.* Ὅσοι δὲν σημειώνουν ἡλικία στὸ τετράδιο τῆς Συλλογῆς των, κατατάσσονται στὴν *Ἀνωτέρα Τάξη*, εἴτε ξέρω εἴτε ἀγνοῶ τὴν ἡλικία των κι' εἴτε ξέχασαν νὰ τὴν σημειώσουν εἴτε τὄκαναν ἐπίτηδες. (Κι' ἐπειδὴ ἕνας μικρὸς ἀδικεῖται ὅταν διαγωνίζεται μὲ μεγαλύτερους, γι' αὐτὸ πρὸ πάντων οἱ μικροὶ ἔχουν συμφέρο νὰ σημειώνουν ἡλικία.)

Καὶ τοῦτο ἀκόμη, ποὺ δὲν τὸ ἔχει ὁ Ὁδηγός, γιατὶ εἶναι νέος ὅρος, ἀλλὰ στὸ ἑξῆς θὰ τὸ ζητῶ πάντα, καὶ γιὰ ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς: Κάθε Διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ σημειώνει στὸ τετράδιο τῆς Συλλογῆς του, ἂν λαβαίνῃ πρώτη φορὰ μέρος σὲ ὅμοιο Διαγωνισμό, ἢ ἂν ἔλαβε καὶ ἄλλοτε, καὶ τί Βραβεῖο ἢ τί Ἔπαινο πῆρε, καὶ σὲ ποιὰ Τάξη, *τὴν τελευταία φορά* Ἐπίσης καὶ ἂν ἐτέθη ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Π. χ.:

Ὁ Δεῖνα, γιὰ πρώτη φορὰ λαβαίνω μέρος σὲ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων.

Ὁ Τάδε, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν προηγούμενο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἔχω πάρει Β' Βραβεῖον στὴ Μεσαία Τάξη.

Ἡ Δεῖνα, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν Διαγωνισμὸ πρὸς Σύνθεσιν Ἀσκήσεων γιὰ τὴν Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1926 κι' ἐτέθην ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ στὸ Γ' Βραβεῖο τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως.

Ἡ Δήλωσις αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη στὴν πρώτη σελίδα τοῦ τετραδίου τῆς Συλλογῆς, εὐθὺς ὕστερ' ἀπὸ τὸ ὄνομα, τὸ ψευδώνυμο καὶ τὴν ἡλικία. (Ἡ ἄλλη Δήλωσις, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν περιεχομένων Ἀσκήσεων, πηγαίνει στὸ τέλος, μὲ τὴν ὑπογραφή. Ἰδῆτε στὸ Ὁδηγό.)

Συλλογαὶ Ἀσκήσεων διὰ τὸν 236ον Διαγωνισμὸν εἶναι δεκταὶ ἀπὸ σήμερα ὡς τὸ τέλος Δεκεμβρίου. Ἀπὸ τὶς Συλλογὲς αὐτὲς θὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις στὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1928. Τἀποτελέσματα τοῦ τρέχοντος 230ου θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16 Νοεμβρίου 1927

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τους καλούς μου φίλους, ποὺ μόλις εἴδαν τὴν Πρόσκλησή μου, ἔσπευσαν νἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1928. Ἐ ἀμὰν τὸ πρώτιστο καθῆκον τοῦ Συνδρομητοῦ. Ἐλπίζω ὅμως νὰ τὸ κάμουν γρήγορα κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποὺ ἡ συνδρομή τους λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὁ χρόνος, βλέπετε, τελείωσε. Ἕνα φυλλάδιο θὰ βγῇ ἀκόμη κι' ἀρχίζει ὁ νέος μὲ τα Νέα του: *Διετές Διακοπαί, Στὴ Σκιὰ τοῦ Πύργου, Ρήνα καὶ Μαρίνα* ... Καὶ Πεντηκονταετηρίς, καὶ Χορός, καὶ Πανηγυρικὸν Τεῦχος, καὶ Φιλολογική Ἑορτή, καὶ Σῆμα τῶν Συνδρομητῶν, καί, καί... Πόσα ἔχουν νὰ γίνουν τὸ 1928! Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν εἶναι συνδρομητής; Καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἀνανεώσῃ τώρα τὴ συνδρομή του;

Ἡ *Περιπλοκάς*, ἀνανεώνοντας τὴ συνδρομή της, μοῦ ὑπόσχεται ὅτι, τώρα ποὺ ἐκατονταπλασιάστηκε ἡ ἀγάπη της σὲ μένα, θὰ κάνῃ τἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ξεσπαθώσῃ. Μὲ παρακαλεῖ μάλιστα νὰ πῶ σ' ὅλα τὰ παιδιά, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγε, ὅπως τὄλεγε ἄλλοτε κι' αὐτή: «Οὔφ! ἀπὸ τὸ μικρὸ ξεσπάθωμά μου θὰ γίνῃ τὸ δωδεκασέλιδο; Θὰ ξεσπαθώσουν τόσοι ἄλλοι!» Γιατὶ ὅταν σκεφθοῦν ἔτσι ὅλοι, τότε τί γίνεται; — Τίποτα βέβαια! Ἐνῶ ἂν πῇ καθένας «ἂς κάμω κι' ἐγὼ ἕνα τουλάχιστο συνδρομητή», γίνεται τὸ πᾶν!

Τὸ γράμμα σου αὐτό, *Λάουρα*, μ' ἔκαμε νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα καὶ χαίρω ἀληθινὰ ποὺ ἔχω μιὰ τόσο καλὴ καὶ θερμὴ φίλη. Γράφε μου ὅταν σἀφίνουν τὰ μαθήματα καὶ τὸ βιολί. Ναί, ἀφοῦ τἠγκπᾶς τόσο πολὺ—κι' ἀφοῦ, καθὼς φαίνεται, σ' ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνο.—καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τοῦ ἀφιερωθῇς ὁλοκληρωτικά. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χρόνου. Νὰ βγάλῃς τουλάχιστο καὶ τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου καὶ νὰ μάθῃς καὶ μιὰ ξένη γλῶσσα, ὥστε νὰ μπορεῖς νὰ διαβάζῃς τὰ βιβλία ποὺ θὰ χρειασθοῦν γιὰ τὴν ἀνώτερη μουσική σου μόρφωση.

Ἔλαβα, *Χιονισμένο Πήλιο*, κι' εὐχαριστῶ. Συγχαίρω τὸ Σύλλογό σας ποὺ κάνει ἐράνους καὶ λαχεῖα γιὰ νὰ ἐγγράφῃ ἀπόρους καὶ χαίρω ποὺ τόσο καλὸ προμηνύεται καὶ τὸ δικό σου, τὸ ἰδιαίτερο ξεσπάθωμα, στὸ ὁποῖο θὰ σὲ βοηθήσουν κι' οἱ δυὸ ἐξαδελφούλες, ποὺ τὶς χαιρετῶ καὶ τὶς περιμένω.

Ἐγκάρδια συλλυπητήρια, *Βοσκοπούλα*, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ σου θείου. Καὶ γιὰ μενα εἶναι μιὰ παρηγορτιὰ ποὺ σὲ παρηγόρησε τὸ φυλλάδιό μου καὶ ποὺ μ' ὅλη σου τὴ λύπη σ' ἔκανε νὰ γελάσῃς ἡ «Κυριακή». Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ποὺ μοῦ ὑπόσχεσαι Ἀπὸ τὸ κρυολόγημα τώρα βέβαια θὰ εἶσαι καλά. Ξαναγράψε μου ὅμως γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῶ.

Θὰ εἴδες πιά, *Μικρὴ Ἀρτίστα*, τὰ μυθιστορήματα ποὺ σᾶς ἑτοιμάζω γιὰ τὸ 1928 κι' ἐλπίζω νὰ ἐμεινες εὐχαριστημένη. Ἀλήθεια, «πόσα ὡραῖα πράγματα μαθαίνει κανεὶς ἀπὸ τὸ *Θαυμαστὸ Ταξίδι* μὲ τὴ μεγαλύτερη διασκέδαση!» Γιατί αὐτὸ τὸ βιβλίο, — ποὺ σημείωσε, ὅτι τὸ ἔχουν γι' ἀναγνωστικὸ σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Σουηδίας,—εἶναι ἡ περιεργότερη, ἡ τερπνότερη Ζωολογία καὶ Γεωγραφία τοῦ κόσμου! Φυσικά, δὲν μιλεῖ γιὰ ὅλα τὰ ζῶα, οὔ ε γιὰ ὅλη τὴ γῆ· ἀλλὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ μέρη τῆς περιοχῆς του τὰ περιγράφει τόσο ζωηρά, τόσο ὅμορφα! Γι' αὐτὸ θεωρεῖται ἀριστούργημα καὶ γι' αὐτὸ ἡ Σέλμα Λάγκερλεφ πῆρε τὸ βραβεῖο Νόμπελ. Ἦταν μάλιστα ἡ μόνη γυναίκα στὸν κόσμο ποὺ τῶχε πάρει γιὰ Δογοτεχνία (ἡ κυρία Κιουρὶ τὸ πῆρε γιὰ τὶς χημικές της ἀνακαλύψεις) ἀλλὰ φέτο ἀπονεμήθηκε καὶ στὴ Γκρέτσια Ντελέντα, τὴν Ἰταλίδα μυθιστοριογράφο.

Δὲν εἶναι τίποτα αὐτὰ τὰ «κριθαρκία», *Μερκία*. Θὰ σ' ἐνοχλήσουν λίγον καιρὸ καὶ θὰ περάσουν. Κι' ἴσως θὰ πέρασαν πιὰ τώρα ποὺ σοῦ γράφω, καὶ θὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὺ «μὲ δυὸ μάτια» κι' ὄχι μὲ τὸ ἕνα δεμένο... Ὦ, ναί, μὴν τὰ ρωτᾷς τί τράβηξε ὁ Ἀνανίας ὡς νὰ γλυτώσῃ μερικὲς ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸ βρώμικο κάρρο τῶν σκουπιδιῶν. Δυπήθηκε ὅμως ποὺ στὴν «Κυριακὴ» τὸ ψευδώνυμό σου τυπώθηκε κατὰ λάθος *Μαρκίτα*.

Χαρτωμένο τὸ μετεξοχικό γραμματάκι σου, *Ἰνδιάνα*. Οἱ μικρὰ διαθέσεις ἐλπίζω νὰ πέρασαν τώρα καὶ νὰ αἰσθάνεσαι πάλι ὅλη τὴν εὐεξία μιᾶς Ἰνδιάνας, μὲ γερὰ νεῦρα, ποὺ δὲν τὰ ἐπηρεάζουν οὔτε τὰ καλοκαίρια οὔτε οἱ χειμῶνες τῶν φτωχῶν μας κλιμάτων. Ἂς σοῦ δίνῃ δύναμη κι' ὁ μικρὸς Βούδδας, ὁ σιωπηλὸς καὶ ξεπατρισμένος, ποὺ τὸν ἔχεις κοντά σου, κι' ἂς σ' ἀξιώσῃ νὰ ξαναϊδῆς κάποτε τὴν ἡλιόλουστη ποθητή χώρα ὅπου γεννήθηκες. Καὶ βέβαια ποὺ θἄχῃ ἀφήσει ἀπάνω σου τὴ σφραγίδα της, ἀφοῦ ἡ φλῆν σου ἐκείνη, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς γεννήθηκες στὶς Ἰνδίες, σοῦ εἶπε «πῶς μοιάζεις μὲ Ἰνδιάνα». Ἀλήθεια, πόσον καιρὸ ἔξησες ἐκεῖ;

Μόνα Βάννα, ἀφοῦ ἔφτασαν μόνο δυὸ λόγια μου γιὰ νὰ ξεσηκώσῃς τοὺς συγγενεῖς σου, φαντάζομαι τί θὰ κάνῃς τώρα ποὺ διάβασες ὅλα ὅσα λέγω στὴν προκήρυξη τοῦ Ξεσπαθώματος! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω. Ἔστειλα.

Κι' ἐγώ, *Γενοβέφα*, ἀναγωρίζω πόσο χρήσιμο εἶναι τὸ Σῆμα. Ἰδ' αὐτὸ βρίσκομαι σὲ συνεννόηση μ' ἕνα ἐργοστάσιο κι' ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀναγγείλω σὲ λίγο τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα. Γιατί ὅπως λές, καὶ τὸ Ξεσπάθωμα θὰ δυναμώσῃ μὲ τὸ Σῆμα. (ποὺ θὰ σᾶς δίνῃ ἀφορμὴ νὰ μιλῆτε γιὰ μένα ὁ' ὅσους θὰ σᾶς ρωτοῦν τί σημαίνει τὸ μονόγραμμα ποὺ φορεῖτε), κι' ὅπου κι' ἂν βρίσκεστε τὰ Διαπλασόπουλα, — σὲ ταξίδι, σ' ἐξοχὴ κτλ.— θἀναγνωρίζεσθε ἀμέσως. Σοῦ ἔστειλα 14 τετράδια.

Ἀπὸ τὸ ὡραιότατο γράμμα τῆς *Μεγαλόπρεπης Ἴδης* ἀποσπᾶ τὰ ἑξῆς: «Τί ὡραῖο τὸ διήγημα τῆς Κυρὰ-Μάρθας, πόσο μ' ἐνθουσιάσμὸς ποὺ προκαλεῖ σὲ πολλὰ παιδιὰ τὸ διάβασμα τῶν «ληστρικῶν βιβλίων». Καὶ μιὰ γαλλικὴ παροιμία λέγει «τὸ γελοῖο φονεύει».

Ναί, *Λιλιάνα*, αὐτὸ εἶναι μιὰ δυσκολία: ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς πάντα νὰ διηγηθῇ δημοσίᾳ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ κλάψῃ πικρότερα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν, ὅπως λές, κι' οἱ παιδικὲς ἀναμνήσεις, οἱ πιὸ μακρινές, καὶ σ' αὐτὲς κάτι μπορεῖ κανεὶς νὰ δρῇ. Ὁπωσδήποτε, γιὰ τέτοιες περιστάσεις χρειάζεται ἕνα κρυφὸ ὁλωσδιόλου ψευδώνυμο. Ἂν π. χ. δὲν σὲ ἤξερε κανένας, παρὰ ἐγὼ μόνο, ὡς *Λιλιάνα*, δὲν θἄγραφες ἐλεύθερα ὅ,τι ἤθελες; Κρατεῖτε κρυφὸ τὸ ψευδώνυμό σας, ἢ τοὐλάχιστο πέρνετε κι' ἕν' ἄλλο ποὺ νὰ τὸ ξέρουμε μόνο ἐγὼ καὶ σεῖς.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νοσταλγία*, *Ἀριοβιολέττα*, *Ἀτρόμητος Κοῆς*, *Δημ. Στεφανίδης*, *Νάρκισσος*, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου* καὶ *Τζέννη*, *Πισπιρίκος τοῦ Ἀγρινίου*, *Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ*, *Ἀνεμώνη*, *Χανιωτοπούλα*, *Μποέμ*, *Λορελάϊ*, *

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μάγισσαν*** (ἔχει καλῶς·) ***Ρετσίναν*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κι' ἐλπίζω νὰ βρεῖς καὶ πιὸ «ὁμαλὸ ἔδαφος» γιὰ ξεσπάθωμα·) ***Κόρην τῆς Ἴδης*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία τῆς ἀδελφῆς σου κι' ἐλπίζω νὰ βαδίσῃ στὰ ἴχνη σου·) ***Ἀμφιτρίτην*** (ἔστειλα 7 τετράδια· χαίρω γιὰ ὅλα· ὅσο γιὰ τὸ «Φαιδρό» σου, ἐπειδὴ τώρα δὲν δέχομαι γιὰ τὴ Σελίδα, τὸ ἔδωσα τοῦ Ἀνανία· ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν γίνεται «Χίλιο-Μύριο»: εἶν' ἕν' ἁπλό... ἀλογοπαίγνιο·) ***Μακεδόνα*** (ἔλαβα τὶς πρῶτες σου λύσεις κι' εὔχομαι κάθε προκοπή· γράφε μου ὅμως λιγάκι καθαρότερα·) ***Πριγκήπισσαν Ρεπανάκι*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) ***Μοναχοκόρην*** (ἔστειλα 6 τετράδια· περαστικά·) ***Γλυκειὰν Χαραυγὴν*** (ὦ, τὰ Χριστούγεννα; ἄ, εἶναι πολύ· νὰ μοῦ ξαναγράψῃς κι' ἐντωμεταξύ, ἔστω καὶ λίγα λόγια βιαστικά· ἔστειλα·) ***Φλογέραν τῆς Πόλης*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ προπάντων ποὺ ἑτοίμασες τὸ σπαθί σου γιὰ ξεσπάθωμα· εἶδες βέβαια τὴν Πρόσκλησή μου καὶ ξέρεις τώρα πότε πρέπει νὰνανεώσῃς· ὁ Κ. Σ. δὲν σὲ γελᾷ, εἶναι συνδρομητής) ***Μεγάλην Ἑλλάδα*** (σήμερα, βλέπεις, προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός, ὥστε ἐν τάξει· ἔστειλα καὶ διεβίβασα· ναί, ἔχεις δίκιο· καὶ τὰ Γαλλικὰ «Μαγικὰ Γράμματα» πρέπει νὰ χουν 5 ἀριθμοὺς σὰν τὰ Ἑλληνικά· κατὰ λάθος ἔδωσα ἕνα στὸ ὑπ' ἀριθ. 700.) ***Ἀνδαλουσίαν*** (μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση διάβασα πῶς ἐγνώρισες τὴν καλή μας ***Ἀμαρυλλίδα***·) ***Ἀντιγόνην*** (τὸ γράμμα σου μοῦ θύμησε τὴν Ἀπογραφή ποὺ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ στὰς Ἀθήνας· εἴχαμε μάλιστα καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια κι' ὁ κ. Φαίδων ἔγραφε μιὰ μικρὴ κωμωδία·) ***Σγουρόμαλλην*** (ὅπως θέλεις· γράφε μου ἢ νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω ἢ νὰ τὰ σ-είλω σὲ ἄλλες·) ***Τζογὲν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα· περαστικά!) ***Τσιγγάναν*** (ἔστειλα 12 τετράδια· ἀγγελίαν δὲν ἔλαβα·) ***Ζίλδαν τὴν Ἀγρίαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ Ξεσπάθωμα·) ***Α. Μ. Μπουρνιᾶν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· ***Σῖμον Σπαθάρην*** (δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ θέμα τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ ποιήματος· ***Δάφνην*** (ἔστειλα 13 τετράδια·) ***Προσκοπάκι*** (ἔστειλα 12 τετράδια·) ***Ἄγην, Καϊρίναν*** κτλ. κτλ

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***15 Νοεμβρίου***, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

****

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

****

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Ἰανουαρίου)

748. Δεξίγριφος

Γιὰ νὰ κάμω ἕνα θεὸ
Τῆς Αἰγύπτου παλαιό,
Παίρνω ζῶο κερασφόρο
Καὶ θεὰ ἀγγελιαφόρο.

Ἀειθαλὴς

749. Συλλαβόγριφος

Κάτι εὐωδιάζει
Κι' ἡ αἰτία ποιά;
Σύμφωνο, ποτάμι
Κάνουν συντροφιά.

Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς

750. Στοιχειόγριφος

Κέρατα (χει κλαδωτὰ·
Τὸ λαιμό του μόνο ἀλλάζεις
Κι' ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ πατᾷ
Ὁ καθένας ἑτοιμάζεις.

Χάρις

751. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως ἔχω ἂν μάφισῃς,
Βγαίνω ἴσια ἀπ' τὸ ληνό·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Στὰ καράβια ὑπηρετῶ.

Σπαρτιάτης

752. Αἴνιγμα Δημῶδες

Σὰ βῶδι μουγγριζω,
Σὰ φίδι σφουριζω,
Σὰν ἄλογο τρέχω,
Μὰ πόδια δὲν ἔχω.
Ζωὴ ξένη φέρνω,
Ἀφίνω καὶ παίρνω.

Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων

753. Χῖ

\+ * * * * = Ἐπικὸν ποίημα.
* + * + * = Ἀπόστολος.
* * + * * = Πόλις Κρήτης
* + * + * = Ὄχι κέρδος.
\+ * * * * + = Πόλις ρωσσική.

Διαγωνίως ἅγιος καὶ χώρα τῆς Μικρασίας.

Φιρφιρίκος

754. Κρυπτογραφικὸν

12345 = Ὄρος.
21345 = Θεός.
3145 = Ὁ οἶκος του.
4345 = Ζῶον.
5231 = Ὄρος.

Τραυματίας τοῦ 1913

755-759. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, δίς ἢ τρὶς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

λκσπ, κσμρ, κλβσμ, δκσρ, σκδρν.

Ρήγας Φεραῖος

760. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν πρωτεύουσαν, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Γάλλος συγγραφεύς, ἀγαπητὸς εἰς τὴν νεολαίαν· 2. Ἡμέρα ἀργίας· 3, Ἕλλην πρωθυπουργὸς ἀποθανών· 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 5, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐκδικητὴς

761. Ἐλλιποσύμφωνον

οω - αε

Ἀρχιτεμπέλης

762. Γρῖφος

o
o s o κρῖ
M
o -o τίς;
o

Ἔξυπνη Γατούλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

763. Charade

Métal precieux
Et femme féerique
Font un fabuleux
Musicien héroïque.

Ταρδίφ

764-768. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:

miel, ville, cher, blanc, jeu.

Πλάνο Δοξάρι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

516. Ἰσαβέλλα (εἰς. Ἄβελ, λ.). —517. Νέμεσις (ναί, μέ, σῦς.)— 518. Νεῦμα-ρεῦμα-ψεῦμα.— 519. Ἰωακείμ-κιμωλία.

520.
Α
ΔΥΟ
ΒΟΛΟΣ
ΑΤΡΟΠΟΣ
ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ

521. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ (ἥττα, Λάμαχος, ἐλάτη, Μαλέας, Ἄτλας, χάος, ὄχλος, σῆμα.)—522-526. ΙΟΚΑΣτη, ΜαΙΚΗΝας, καΜΕΛια, κλΙΜαξ, ΙέΡων. — 527. ΣΠΑΡΟΣ (Σωκράτης, σΠόρος, ΑΙΔκός, ταῦΡος, ΠύρρΟς, ΠαρναΣσός.)—528. Ὁ μὴ δαρεὶς οὐ παιδεύεται. — 529. Ἡ δαπάνη τοῦ χρόνου μᾶς στοιχίζει πολύ. — 530. Cryptogame (crypte, eau, gamme.)—531. Poisson, poison.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΖ' — 1090)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μηνιαῖον γραμματοσημολογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμ/συλλεκτῶν. Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ δραχ. 35.— ἐξωτερικοῦ φρ. γαλλ. 15.— ἢ σελλίνια 3/— ἢ δολλάρ. 0.75.—Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

|ΚΖ' — 1091|

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—805). Βραβεύω Σούζη καὶ Ἀεράκι τοῦ Ὀλύμπου· στείλατε ταχυδρομικά. Λοιποὺς στείλαντας εὐχαριστῶ. **Ζίλδα ἡ Ἀγρία**

|ΚΖ' — 1092|

Ὁ «**ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ**» διαλυόμενος, ἀποχαιρετᾷ ὅλους, ἰδίως Ἀράπαν=Γαζῆ, Βιολέτταν=Βρατσάνου... Μωρὲ ἀποχαιρετισμός;!!!;;;

|ΚΖ' — 1093|

Γ. Παπουτσάνη, τί γίνεσαι; Μὲ ξέχασες; Μπράβο σου. **Ἔξυπνη Γατούλα**

|ΚΖ' — 1094|

Ἀγαπημένες μου φίλες **Γενοβέφα** καὶ **Ἡρωΐδα τοῦ 21**, χρόνια πολλά.

Γαλάτεια

|ΚΖ' — 1095|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Ἐπανελάβομεν ἐργασίας **ἔκτην Νοεμβρίου**. Ἀποτελέσματα (ΚΖ'—691) διαγωνισμοῦ τέλος Νοεμβρίου. Στείλατε ὅλοι.

«Σωματοφύλακες», στὸν μεταξύ μας πόλεμο τολμήσαμε ν' ἀνακαλύψουμε τρεῖς (ἐνῶ σεῖς... κανένα). Δυστυχῶς ἀποτύχαμε. Ἂν αὐτὸ τὸ θεωρῆτε νίκη σας συλλυπητήρια γιὰ τὴ **στενοκεφαλιά** σας. Γιὰ τὴν (ΚΖ'—868) ἰδού: «Ὁ ΕΡΜΗΣ δὲν ἔχει σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ἀγγελία. — **Διάπλασις.**»

«Τριανδρία», τί ἀπαντᾶς στὴν (ΚΖ' — 691);

|ΚΖ' — 1096|

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
Β' Ἐκδρομὴ

Δεχόμαστε αἰτήσεις συμμετοχῆς γιὰ τὴ Β' Ἐκδρομή μας ποὺ γίνεται, καθὼς ἀναγγείλαμε, στὴν **Πάρνηθα** στὶς 27 τοῦ Νοέμβρη.

Θὰ πάρῃ μέρος καὶ τὸ τμῆμα κοριτσιῶν.

|ΚΖ' — 1097|

Γκλόρια Σβάνσον=Νῖκος Πᾶνος. Ντούγκλας Φαίρμπανκ=Ἀργυρούλα Ἀβραμάκου. Ἰδὸρ Νοβέλλο = Μ. Ἀβραμάκου, Μάξ Λίντερ=Σαραϊδάρη, Ζὰν Ἀντζελο — Κοντοῦ, Οὐγκὲτ Ντυφλὸς = Σίμου, Μαίρη Πίκφορδ = Πουσκούρης, Πόλα Νέγκρι — Ἐμμ. Κηπουρίδης.

Ἀποβροχάρη, πότε μᾶς ἐμπιστεύθης τὸ ψευδώνυμόν σου; ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνομεν εἶσαι ὁ Σοῦπος. **Ἀνακατοσούρης**
Ἀντονεύρης

|ΚΖ' — 1098|

ΑΗ-ΠΑΣΑ, θέλω τὴ φιλία σου.

ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΟΔΥΣΣΕΥΣ

|ΚΖ' — 1099|

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπόλες, σᾶς ὑπενθυμίζομεν τὸν (ΚΖ'—937) διαγωνισμόν μας δημοψηφίσματος. Στεῖλτε ὅλα, ὅλες.

Ὁ τῶν διαγωνισμῶν: **Οὐγκὲτ Ντυφλὸς**
Ὁ Πρόεδρος: **Ντούγκλας Φαίρμπανκ**

|ΚΖ' — 1100|

Ἀμλετ, Ἡλιογέννητη, Τσούχτρα, Δωδωναῖε, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά· Δ/σις: (ΚΖ' — 1008).

Μεγαλόπρεπη Ἴδη, Τσιγγάνα, Ἀνδαλουσία, Ἀμαρυλλίς, Κολοκυθόσπορε, Ἐλ. Ρουσσάκη, Ἀναδρομάρη τῆς Ἀττικῆς, Κάρμεν, ἔστειλα.

Ἀντιγόνη

|ΚΖ' — 1101|

Σοῦ στέλλω, ἀγαπημένη μου **Πύρινη Ρομφαία**, χίλια φιλάκια γιὰ τὴ γιορτούλα σου. **Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα**

|ΚΖ' — 1102|

Τρέμετεεε!!! Μπάμ!!! Τσιγγάνα=νιόλος, Ταρτοῦφος, Μποέμ, χωρὶς βεβαίωσιν Διαπλάσεως ἔεεε; Λούσακα τοὺς μπεμπέδες!!!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

(ΚΖ' — 1103)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΠΠΟΤΩΝ

Σωματοφύλακες, τρρρρέεμετε.... Ἱππότης ντ' Ἀρτανιὰν=Γεώργιος Λαγουδάκης, Βιλλιὲρ=Ἄλκης Χριστόφας.

Φλύαροι, ἔχετε δίκαιον: Ὅσα δὲν φτάνει ἡ ἀλεποῦ... Ἐννοήσατεεεε;;;

Ὁ τῶν ἀνακ. **Ἱππότης ντὲ Μπερζεράκ**

ΥΠΟ ΙΩΑΝ. Η. ΣΠΥΡΙΔΑΚΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ